



λοι. Το σκότος εκείνο τοῖς ἐπροξένει κάποιαν ἀρίστην ἀνησυχίαν, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, κεκορεσμένη ἀπὸ τὰς δαμάς τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, ἦτο βαρεῖα πολὺ ὑπὸ τὸν φύλλινον θόλον καὶ ἐπροξένει ἀτονίαν. Τὸ μέρος ἐφαίνοτο ἀκατάλληλον ἀκόμη καὶ διὰ πτηνά. καὶ οὔτε ἐν δὲν ἐφαίνοτο πουθενά, οὔτε μία κραυγὴ δὲν ἠκούετο, οὔτε ἐν κελᾷσματι. . . κάποτε μόνον ὁ κρότος κλάδου ξηροῦ πίπτοντος ἐπὶ τῆς χλόης, — κρότος καταπιγνόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σπογγώδη βρύα, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο ἀπὸ κορμοῦ εἰς κορμόν.

Κάποτε ἐπίσης, ἠκούετο ὄξυς συριγμῶς καὶ ἔπειτα, μετὰ ὑ τῶν ξηρῶν φύλλων, τὸ φ ρ ο ὕ - φ ρ ο ὕ καννὸς ὄφως τῶν θάμνων, μήκου πενήκοντα ἕως ἐξήκοντα ἑκατοστίων τοῦ μέτρου, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀβλαβούς. Τὰ ἐντομα ἕως ἐβόμβου, ὅπως εἰς κάθε ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, καὶ οἱ ναυαγοὶ ἐφιλοδωρήθησαν μὲ κεντήματα ἀρκετὰ.

Ἄφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ γεῦμά των, ἐσηκώθησαν καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Κάμης, ἄφ' οὗ συνήθρισε τὰ τεμάχια τοῦ βουβάλου, διηυθύνθη πρὸς τὴν διόδον, τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτιζαν οἱ μετατοπισμένοι κισσοί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπανειλημμένως καὶ διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἔκραξε :

— Λάγκα !.. Λάγκα !.. Λάγκα !..

Εἰς μάτην Καμμία ἠχώ δὲν ἔστειλεν ὀπίσω τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἰθαγενεῦς.

— Ἄς φύγωμεν, εἶπεν ὁ ὀδηγός.

Καὶ προηγήθη.

Μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν ἀτραπὸν, ἐσταμάτησεν.

— Ἐνα φῶς !.. ἀνέκραξεν.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ προσέτρεξαν ἀμέσως.

— Οἱ ἰθαγενεῖς . . . εἶπεν ὁ ἕνας.

— Σταθῆτε ! . . . εἶπεν ὁ ἄλλος.

Τὸ φῶς, — κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δᾶς, — ἐφαίνοτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀτραποῦ, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τῶν βημάτων, μὴ φωτίζον τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους εἰμὴ εἰς μικρὰν ἀκτίνα, καὶ στίβον ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ζωηρὰς λάμψεις τοὺς κλάδους καὶ τὰ φυλλώματα.

Ποῦ διηυθύνοντο ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὸν πυρσόν; . . . Ἐπρεπε νὰ φοβηθοῦν οἱ φίλοι μας καμμίαν ἐπιθεσιν, ἢ ἀπεναντίας τοῖς ἤρχετο βοήθεια ;

Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδίσταζαν νὰ προχωρήσουν περισσότερο.

Παρήλθον δύο ἢ τρία λεπτά. . . Τὸ φῶς δὲν εἶχε μετακινήθῃ. . . Μήπως ἦτο καὶ τοῦτο τε λ ὠ ν ἰ ο ν : . . . Ὁχι βέβαια !

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Κάμης. Ὁ ὀδηγὸς ἐπροχώρησεν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ μερικὰ βήματα.

Ἀμέσως ἡ δᾶς ἀπεμακρύνθη.

Ὁ ἰθαγενής, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκράτουσεν, ἀντελήφθη ἄρα γε ὅτι οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ξένοι ἐξεκίνησαν νὰ φύγουν ; . . . Ἦθελε νὰ φωτίσῃ τὴν πορείαν των ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκεῖνους θόλους, νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὸ ρίον Γισχάουζεν ἢ εἰς κανὲν ἄλλο παραπόταμον τοῦ Οὐμπάγκη ; . .

Δὲν ἦτο περίστασις διὰ νὰ χρονοτριβήσουν. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ κολουθήσουν ἐκεῖνο τὸ φῶς, καὶ ἔπειτα νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Ἐμπρός! ἐπανελαβεν ὁ ὀδηγός. Καὶ ἰδοὺ οἱ τρεῖς ναυαγοὶ περιπατοῦντες ἐπιπόνως ἐπὶ τῆς στενῆς ἀτραποῦ, ἐπὶ ἐδάφους, τοῦ ὁποῖου ἡ χλόη ἦτο πρὸ πολλοῦ πατημένη, οἱ κισσοὶ σπασμένοι, οἱ θάμνοι μετατοπισμένοι ἐκ τῆς συχνῆς διελεύσεως ἀνθρώπων καὶ ζῴων.

Ἐκτὸς τῶν δένδρων, τὰ ἑποῖα ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἤδη ἀπαντήσῃ, ὑπῆρχον ἐδῶ καὶ ἄλλα εἶδη, οὐχ ἦττον σπάνια καὶ παράδοξα, παραδείγματα χάριν ἢ γ κ ο ὕ ρ α κ ρ ε π ι τ α ν ς, δένδρον μὲ καρποὺς ἐκρηκτικούς, ρηξίκαρπον, ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐφορβιοειδῶν καὶ γνωστὸν ἕως τῶρα μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τοῦ ὁποῖου ὁ φλοιὸς ἐμπεριέχει μίαν οὐσίαν γαλακτώδη, τὸ δὲ κάρυον ἐκρήγνυται μὲ μεγάλον κρότον καὶ σφενδονίζει μακρὰν τοὺς σπόρους. ἔπειτα τὸ τ σ ὄ φ α ρ, τὸ σ υ ρ ι σ τ ι κ ὸ ν δένδρον, μετὰ τῶν κλάδων τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ὡς νὰ διήρχετο διὰ σχισμάδος, καὶ τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε εἶχεν εὐρεθῆ μόνον εἰς τὰ δάση τῆς Νουβίας.

Ἐπεριπάτησαν οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἕως τὸ μεσημέρι, καὶ ὅταν ἐσταμάτησαν, τὸ φῶς ἐσταμάτησε ταυτοχρόνως.

— Ἦνεν ὀδηγός, εἶπε μετὰ βεβαιότητος ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὀδηγὸς πολὺ ὑποχρεωτικός. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ποῦ δὲν ἤξεύρομεν ποῦ μας ὀδηγεῖ.

— Ἄς μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν λαβύρινθον, ὑπέλαβεν ὁ Τζῶν Κόρτ, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ἔβλω. . . Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μᾶξ, πῶς σοὺ φαίνονται ἄλλα αὐτά ; δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἐκπληκτικά ; . .

— Ἀρκετὰ. . . πραγματικῶς !

— Φθάνει τώρα νὰ μὴ γίνονιν πάρα πολὺ ! προσέθεσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των διὰ τῆς ἀτραποῦ, ἢ ὁποῖα ἐξετείνεται ὀλονεν ἐλκαιοειδῶς, ὑπὸ θόλους φυλλωμάτων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνῶν. Πρῶτος ἐθάδιζεν ὁ Κάμης καὶ ἀπὸ πίσω του ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἕνας-ἕνας, διότι δὲν ὑπῆρχε θεοῖς διὰ δύο. Ὅσῳκις ἐπέσπευδαν τὸ βῆμα,

διὰ νὰ φθάσουν τὸν νέον ὀδηγὸν των, οὗτος τὸ ἐπέσπευδεν ἐπίσης, ὥστε ἡ ὑπόστασις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ φωτός ἔμενε πάντοτε ἡ ἴδια.

Μέχρι τῆς ἑκτῆς ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, πρέπει νὰ εἶχαν διανύσῃ τέσσαρας ἕως πέντε ἐν ὄλῳ λεύγας. Μεθ' ὅλην τὴν κούρασιν, ὁ Κάμης ἐπέμενε νὰ κολουθήσουν τὸ φῶς ἐφ' ὅσον θὰ ἐφαίνοτο, καὶ ἠτοιμάζοντο πάλιν νὰ ξεκινήσουν. . . ἀλλ' ἐξαφνα τὸ φῶς ἔσβυσε.

(Ἐπετα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΛΔΡΑΪΧ

Ἀγαπητοί μου,



ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑ ἑβδομάς ἐσημειώθη μὲ τὰν θάνατον ἐνὸς σοφοῦ, τοῦ Θεοδώρου Χελδραΐχ. Τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἰς πολλοὺς ἐξ ὑμῶν τυγχάνει ἴσως

ἄγνωστον, εἶνε πρὸ πολλοῦ διάσημον εἰς τὴν Ἐπιστήμην. Ὁ Θεόδωρος Χελδραΐχ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς δόξας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, διότι, μολοντι Γερμανός, — ἐγεννήθη εἰς τὴν Δρέσδην, — εἶχεν ἐξελληνισθῆ, καὶ ἐδῶ ἔζησεν, ἐδῶ εἰργάσθη, ἐδῶ ἀνεδείχθη. Ὑπῆρξε βοτανικός, ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους βοτανικοὺς τοῦ κόσμου. Τὰ πολυπληθῆ του συγγράμματα, ἴδια τὰ περὶ τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος, ἀποτελοῦν γιγαντιαίαν συμβολὴν εἰς τὴν Φυτολογίαν, πλήθος δὲ φυτῶν ἀνεκαλύφθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ φέρουν σήμερον τὸ ὄνομά του. Μίγας ἐπιστήμων λοιπὸν ὁ Χελδραΐχ καὶ ὁ θάνατός του ἀπώλεια σημαντικῆ. Ἄλλ' ὁ σκοπός μου δὲν εἶνε νὰ σας δείξω τὸν ἐπιστήμονα, διότι ὅσον θυμηστέος ὑπῆρξεν ὁ Χελδραΐχ ὡς βοτανικός, ἄλλο τόσον ὑπῆρξε καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Τὸν ἐγνώρισαν. Ἦτο γέρον — πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μνησῶν εἶχεν ἐορτάσῃ τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα του. Οὐδέποτε εἶδα γλυκυτέραν, ἡμερωτέραν φυσιογνωμίαν. Ἦ πολιά κόμη καὶ ἡ πολιά γενειάς, τὰ ὁποῖα περιέβαλλον ὡς μὲ ἀργυροῦν ἀκτινῶν τὰ κανονικά του χαρακτηριστικά, οἱ γλυκεῖς καὶ ἰλαροὶ ὀφθαλμοί, οἱ σκιαζόμενοι ἀπὸ πυκνὰς ὄφρυς, τὸ ὕψος ἐκεῖνο τὸ γαληνιαῖον καὶ σεμνόν, καὶ προπάντων τὸ μειδιάμα τὸ προσηνεστα-

τον, τὸ ἀγαθώτατον, τὸ πλήρες στοργῆς, ἀπετέλουσαν ἐξωτερικόν, τὸ ὁποῖον εἴλκυεν ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον τὸν Χελδραΐχ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ : «Τί καλὸ γερωντάκι. . . ποῖος νὰ εἶνε ; » Καὶ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν ἐνεδυναμόνεν ἡ ἐκ τοῦ πλησίον γνωριμία. Τί εὐγένεια ἦτο ἐκείνη, τί πραότης, τί καλοσύνη, τί προθυμία ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἐγνώρισα καλλίτερον ἄνθρωπον. Τὸ ἴδιον λέγουσιν, ὅσοι τον ἐγνώρισαν καὶ περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ, οἱ στενοὶ του φίλοι, οἱ οἰκεῖοί του. Ἦτο ἄνθρωπος, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὁλος ἀγάπῃ, μὲ καλὴν καρδίαν, μ' εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα. Τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐπίπλαστον, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ὑποκριτὰς ἢ προθυμία ἐκείνη, ἡ συγκατάβασις, ἡ εὐγένεια ἦτο τῶντι ξεχειλίσιμα μίᾶς μεγάλης καὶ ὠραίας καρδίας, ἦτο κάτι εἰλικρινές καὶ ἴδιον. Πάντοτε καὶ μὲ ὄλους ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Χελδραΐχ, δὲν ἐφορούσε προσωπεῖον ποτέ, δὲν ἤξευρε ψεύματα, δὲν ἤξευρε κολακείας. Ὁ,τι εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν τὸ εἶχε καὶ εἰς τὰ χεῖλη, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν καρδίαν του ὑπῆρχε πάντοτε καλοσύνη, τὰ χεῖλη του ἦσαν γλυκὰ καὶ φιλόφρονα.

Τελοσπάντων, ὁ Χελδραΐχ ἦτο δι' ἡμᾶς σπάνιον παράδειγμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τελειοποιεῖται, βελτιοῦται ἐσωτερικῶς, καλλιεργεῖ τὴν ψυχὴν του διὰ τῆς σπουδῆς, διὰ τῆς σοφίας, διὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἐσυνειθίσασμεν ἐδῶ νὰ ὀνομάζωμεν ἐπιστήμονα, κάθε ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει ἐν δίπλωμα. Ἄλλα συχνὰ βεβηλόνομεν τὸ ἱερὸν ὄνομα. . . Ὁχι, δὲν εἶνε ἐπιστήμων κάθε ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος κατῴρθωσεν νὰ πάρῃ ὅπως-ὅπως ἕνα δίπλωμα, καὶ τὸ ἐμπορεύεται μὲ τὸν χειρότερον τρόπον. Δὲν εἶνε ἐπιστήμων ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος καταφεύγει εἰς ρεκλάμας καὶ εἰς ραδιογραφίας διὰ νὰ ἔχῃ πελάτας, οὔτε ὁ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὰ ἴδια, οὔτε κανεὶς ἐξ ὅσων μανθάνουν τόσα μόνον πράγματα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην των, ὅσα τοῖς ἀρκοῦν πρὸς χρηματισμόν. Ἐπιστήμων εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν πόθον, τὸν μεγάλον ἔρωτα τῆς Ἐπιστήμης, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ἀνεκδότης μὲ σκοπὸν νὰ τὴν προαγάγῃ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κἀτι προσθέτει εἰς αὐτήν. Τοιοῦτος ἐπιστήμων ἀληθῆς ὑπῆρξεν ὁ Χελδραΐχ. Προσέθεσε κάτι μέγα εἰς τὴν Ἐπιστήμην τῆν ἐκαλλιέργησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, μὲ ζήλον, μὲ ἔρωτα, μὲ ἰδανικόν. Καὶ διὰ νὰ ἔχῃ τοιοῦτους ὑψηλοὺς πόθους, σημαίνει ὅτι φύσει δὲν ἦτο κοινὸς τις ἄνθρωπος, ἐτελειοποιήθη δὲ ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐμεγαλύνθη, διὰ τῆς βαθείας, τῆς ἀκαταπαύστου, τῆς εἰλικρινοῦς

ἐκείνης μελέτης, ἢ ὁποῖα εἶνε τὸ γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς ἐπιστήμονος. Πάθη λοιπὸν ταπεινά, αἰσθήματα χαμηρῆ, δὲν εὕρισκον τόπον εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν γεμάτην ἀπὸ ἰδανικόν. Ἐπειτα τὸν ἐξουγενίζεν ἡ ἀδιάλειπτος, ἡ καθημερινὴ ἀναστροφή του μὲ τὰ ἄνθη, μὲ τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀβρότερα τῶν πλασμάτων τῆς δημιουργίας. Εἶνε παρατηρημένον, — ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ σας το εἶπω καὶ ἄλλοτε, — ὅτι οἱ κηπουροί, οἱ ἀνθοκόμοι, οἱ βοτανικοί, ἐν γένει οἱ ἔχοντες νὰ κάμουν μὲ ἄνθη καὶ ἀγαπῶντες αὐτὰ, γίνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡμῶντέροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὴν ἐπίδρασιν αὐτὴν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθῶν εἶχεν ὑποστῆ ἡ ἀγαθὴ φύσις τοῦ Χελδραΐχ, ὁ ὁποῖος ναι μὲν θὰ ἦτο τέλειος ἄνθρωπος εἰς οἰανδήποτε ἐπιστήμην καὶ ἂν ἐπεδίδεδτο, ἔγινεν ὅμως ἀκόμη τελειότερος, διότι ἐπεδῆθη εἰς τὴν Βοτανικὴν.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι ἦτο κανεὶς ξηρὸς καὶ σχολαστικὸς ἐπιστήμων, ἀδιαφορῶν διὰ κάθε πράγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἔξω τοῦ κύκλου του. Ὁχι, ὁ Χελδραΐχ, ὅπως κάθε τέλειος ἄνθρωπος, ἀγαποῦσεν ὅλα τὰ καλά, ἀνεγίνωσκε δὲ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του καὶ βιβλία πᾶν ἄλλο ἢ ἐπιστημονικά, ποιήματα, διηγήματα, ἔργα τῆς φαντασίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, ὅτι ὅταν πρὸ ἑτῶν ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτόν μου διήγημα, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ μὲ συνεχίρη δι' αὐτὸ καὶ μ' ἐνεθάρρυνεν ἦτο ὁ Χελδραΐχ ! Τότε ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη, διότι ἔβλεπα ἕνα μέγαν ἐπιστήμονα νὰ κινήσῃ ἀσκη διηγήματα, καὶ μάλιστα τὰ ἰδικά μου, τῶρα ὅμως τοῦτο δὲν μ' ἐκπληττει, διότι ἔμαθα ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἀληθῆς σοφὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται περὶ τῶν ὁποῖων ὡς ἔλεγα ἀνωτέρω, ἤκουσα πολλάκις τὴν φράσιν : «Δὲν διαβάσω τίποτε. . . δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρόν. . . » Καὶ ὅμως ὁ Χελδραΐχ, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει τόσα ἢ Ἐπιστήμη, εἶχε καιρὸν νὰ διαβάσῃ ἅπ' ὅλα. Ὁχι λοιπὸν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ κάτι ἄλλο λείπει ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἀνθρώπους. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΙΛΙΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Σωπαίνε κάλλιο, πῶς καλά. Τὰ χεῖλη σου κλεισμένα. Παρὰ νὰ λέγουν : «Μὴν πὸ πῆς, Καίμινε, σὲ κανένα !. . . » Φράξτε τὸ ρέμα 'στὴν πηγὴ Γιάτ! ἂν γενῆ ποτάμι, Δὲν σταματᾷ τὸ ρέμα του Ὁ,τι κανεὶς κι' ἂν κάμη !

[Ἀπὸ τὸν «Ροδόκηπον» τοῦ ΣΑΑΗ. Μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡ. ΟΠΟΥ.ΙΟΥ]

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 275.)

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βαλεντίνος εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ κατεγίνετο νὰ διευθετήσῃ τὸν μασχάλιστήρα του ἐπὶ τὸ κομψότερον.

— Ἐπὶ πρέπει νὰρχεται, ἔλεγε, νὰ γυρίξῃ, μὲ χάρι. . . μὲ γούστο. . .

Μετ' ὀλίγον ὁ σάκκος τοῦ Γιαννιτοῦ ἐλίγνευσε τόσον πολὺ, ποῦ ἔμεινεν ὁ μισός. . . ἀπεναντίας τὰ θαλάκια τοῦ ὑψηλοῦ ὑπηρετοῦ ἐφούσκωσαν τόσον, ποῦ ἔλεγεσθε ὅτι θὰ σκάσουν.

Τότε ὁ Βαλεντίνος καὶ ἡ Ζεφυρίνα ἀντήλλαξαν ἕνα πλῆθος χαίρεσιμων, φιλοφρονημάτων, εὐχαριστιῶν καὶ υποκλίσεων ἐδᾶφιαων. Ἡ ψευδο-δοκίμισα ἀπειχίρετις τὸν ψευδο συνταγματάρχην καὶ ἔφυγεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν ταλλήρων. — φεῦ ! αὐτὰ ἦσαν ἀληθινά, — μὲ πρόσωπον περιχαρές, μὲ βῆμα εἴπερ ποτε ἑλαφρόν. . .

Ἄς ἀποχαιρετίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐρίτιμον κυρίαν Ζεφυρίναν Περδίκη, διότι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδώμεν.

Μείνας μόνος, ὁ Βαλεντίνος στέκεται ὀλοκλήρους ὠρας ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, δοκιμάζων τὰ κινήματά του, κομφεῦόμενος, στρήφων τὸν μελλοντα μύστακά του καὶ κικκρόνων τὸ λαμπρόν του ἐξωτερικόν.

Τί ὠραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς συνταγματάρχης !. .

Ἐπειτα περιφέρεται μὲ μέγαν βήματα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, εὐφραίνόμενος νὰ κοῦῃ τὸν ἦχον τῶν πτερνιστήρων του. Ἐπειτα ξεκρεμᾷ τὸ ξίφος του καὶ το ἀφρίζει ἐλεύθερον νὰ σύρεται ὀπισθεν του, διὰ νὰ κοῦῃ τὴν πολεμικὴν κλαγγὴν τοῦ κολοῦ, συγκρουομένου μὲ τοὺς πόδες τῶν ἐπίπλων. . . Ὁ ἦχος αὐτὸς τὸν μεθύει, τὸν ἐνουσιάζει, καὶ τέλος ξεφουλάκων καὶ κραδαίνων τὸ ξίφος του ἀριμανίως ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, ξεφρονίζει :

— Σύνταγμα εἰς προσοχὴν !. . Τρίτος οὐλαμὸς ἐμπρός, μάρς !. . Καλπάσασατε ! Ἐφοδος !. .

Μὲ τὴν ἐφοδὸν αὐτὴν, ἀνατρέπονται μερικὰ καθίσματα, ἡ κλίνη ὑφίσταται σοβαρὸν κλονισμόν, καὶ τὰ παραπετάσματα ἐμπλέκονται εἰς τὸ γυμνὸν ξίφος καὶ σχίζονται. . . Τότε ὁ Βαλεντίνος ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κάμνει τρεῖλες παιδακίσιες, καὶ ὅτι εἶνε ἕνα συνταγματάρχην θὰ ἠρμύζε περισσότερο σοβαρότης.

Ἄλλα τί νὰ κάμη ; . . Νὰ υπάγῃ ἄρα γε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον Δεπλεσοῦ-Σαμαγιάν ; . . Ἄ ! νὰ μὴ ὠραία ἰδέα.

Ἄλλ' ὁ Πονηρίδης, τὸν ὁποῖον συνεβουλεύθη περὶ τούτου, δὲν τὴν ἐπιδοκιμάζει.

— Αὐτὴν τὴν ὥραν, λέγει, ὁ κύριος γενικὸς διοικητής θὰ εἶνε ἀψησολημέ-

νος, θα επιθεωρή τα στρατεύματά του.  
 — Καλά, θα υπάγω να τον επισκεφθώ  
 αύριο, σκέπτεται ο Βαλεντίνος προς  
 τὸ παρόν, τί μ' ἐμποδίζει να υπάγω να  
 κάμω ένα γύρον εἰς τὸ Παλαί-Ροαγιαί;  
 Ἀλλὰ μήπως πρέπει να βγάλω τὴ στο-  
 λή μου ;... Ἄ, ὄχι, ποτὲ πιά δὲν θὰ  
 ξαναφορέσω καπέλο... ἄς πᾶ να χαθῶ!  
 Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα να ἐξέλθω ἔ-  
 ται ;... Μπᾶ ! διατὶ ὄχι ;... Ἐπλήρωσα  
 τὸ ἀντίτιμον τοῦ βαθμοῦ μου, καὶ τὸ  
 διάταγμα αὐτὴν τὴν ὥραν πρέπει να ἐ-  
 χῆ ὑπογραφή... μ' ἐβεβαίωσε περὶ τού-  
 του ἡ κυρία Δουκίσσα. Ὅλα λοιπὸν εἶνε  
 ἐν τάξει... Ἐμπρός ! Ἄς ἐξέλθωμεν να  
 δείξωμεν εἰς τοὺς Παρισίους, πῶς πη-  
 γαίνει ἡ στρατιωτικὴ στολὴ εἰς ἓνα εὐ-  
 πατρίδην τῆς Βρετάνης !

Ὁ κῆπος τοῦ Παλαί-Ροαγιαί ἦτο,  
 κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ζωηρότερος  
 περίπατος τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ ἐπεδιε-  
 κνύετο κάθε ματαιοδοξία, ἐκεῖ ἐχαλκούν-

θυμίαμα τῶν παρασίτων του, οἱ ὅποιοι  
 τον περιστοιχίζαν ταπεινότεροι, ὑποκλι-  
 νέστατοι, ἀμιλλώμενοι ποῖος να κολα-  
 κέυσῃ καλλίτερα τὸν πλούσιον, ποῖος να  
 γελάσῃ περισσότερο με τὰς ἀνάτους  
 εὐφυολογίας του...  
 Ἐπὶ φαθίμων καθισμάτων, εἰς τὴν ἄ-  
 κραν μιᾶς δεινροστοχίας, ὁ Βαλεντί-  
 νος εἶδεν ὄμιλον ἀνθρώπων με μαύρα φο-  
 ρέματα. Ἦσαν φιλόσοφοι καὶ ἠθικολόγοι,  
 αὐστηροὶ κριταὶ τῶν ἀνθρωπίνων, οἱ  
 ὅποιοι συνεζήτουν παραμυθίζοντες τὴν  
 μύτην με ταμβάκον, ἐπάτασσαν τὰς προ-  
 λήψεις, ἀπεκάλυπτον τὰς πλάνας, καὶ  
 προσεπάθουν να εὑρουν με τί τρόπον ὁ  
 κόσμος θὰ ἐγίνετο καλλίτερος.

Χωρὶς να δίδουν προσοχὴν εἰς τὰ σο-  
 βηρά καὶ σπουδαία αὐτὰ ὑποκείμενα,  
 ἄνθρωποι παντὸς εἶδους διήρχοντο, διε-  
 σταυροῦντο, διηγκωνίζοντο : ἓνας δικηγό-  
 ρος, μία κυρία τοῦ συρμοῦ, ἓνας ὑπὲρ-  
 τῆς ξενοδοχείου, ἓνας ἰατρός «τῶν κυ-

ζῶης του... Ὅσον δια τὸν Πονηρίδην,  
 αὐτὸς εἶχεν ἐπωφεληθῆ τοῦ συνωστισμοῦ  
 καὶ το εἶχε στρήψῃ με τρόπον, δια να  
 υπάγῃ εἰς τῆς καλῆς του θείας, ὅπου,  
 χωρὶς ἄλλο, αὐτὴν τὴν ὥραν ἐμοιράζε-  
 το ἡ λεία...  
 Ἐν τούτοις, δύο νέοι με πολὺ καλὸν  
 ἐξωτερικόν, διεσταυρώθησαν πρὸ ὀλίγου  
 με τὸν Βαλεντίνον καὶ τον ἐκύτταξαν με  
 ὕφος πολὺ παράδοξον. Τὸ ὕφος αὐτὸ ἐ-  
 μαρτύρει ἐκπληξίν, ἀπορίαν καὶ ἀγανά-  
 κτησιν. Κάτι εἶπαν μεταξύ των, ἐγύρι-  
 σαν ὀπίσω, ἐκύτταξαν καὶ δευτέραν φο-  
 ρὰν τὸν νεανίσκον, κάτι εἶπαν πάλιν,  
 καὶ τον παρηκολούθησαν.

Ὁ Βαλεντίνος ἐξηκολούθησε τὸν ρά-  
 θυμόν του περίπατον, καὶ μετ' ὀλίγον  
 ἐσταμάτησεν ἔμπρὸς εἰς τὸ κίβσι κάποιου  
 ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος, δια να εὐχαριστήσῃ  
 φαίνεται ὄλους του τοὺς πελάτας, εἶχε  
 βάλῃ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Spécialités en tous genres.  
 Με ἄλλους λόγους : «Εἰδικότης εἰς  
 ὅλα τὰ εἶδη.»  
 — Τί να πωλοῦν ἐδῶ μέσα ; ἐσκέ-  
 πτετο ἀπορῶν ὁ Βαλεντίνος. Εἰδικότητα  
 εἰς ἓν εἶδος ἐμπορεύματος τὴν ἐννοῶ  
 καὶ εἰς τὴν Βρετάνην ὑπάρχουν εἰδικὰ  
 καταστήματα... ἀλλ' εἰδικότης εἰς ὅλα  
 τὰ εἶδη εἶνε κατὶ παράδοξον καὶ ὄλος  
 διόλου... παρισινόν.

Πρὶν λυθῆ ὅμως ἡ εὐλογος ἀπορία  
 τοῦ Βαλεντίνου, εἰς ἓκ τῶν δύο ἐκείνων  
 νέων τὸν ἐπλησίασε καὶ τον ἤγγισεν εἰς  
 τὸν ὦμον.  
 — Μίαν ἐρώτησιν, σὰς παρακαλῶ,  
 κύριε : φέρετε τὴν στολὴν τοῦ συντάγ-  
 ματος τοῦ Κονδέ, ὅπου ἔχομεν τὴν τιμὴν  
 να ὑπηρετῶμεν ὡς ὑπολοχαγοί... Πῶς  
 αὐτό ;

— Ἀπλούστατα, κύριοί μου, αὐτὸ  
 συμβαίνει, διότι εἶμαι ὁ συνταγματάρχης  
 σας, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεντίνος με μεγά-  
 λην εὐμένειαν καὶ συγκατάβασιν.  
 — Ὁ συνταγματάρχης μας, κύριε,  
 μᾶς εἶνε πάρα πολὺ γνωστός, θὰ το πι-  
 στεύσετε χωρὶς ὄρκον, καὶ τὰ χαρακτη-  
 ριστικά του δὲν ἐμοιάζουν καθόλου με τὰ  
 ἰδικά σας...  
 — Ἄ, ξεύρω... Ὅα ἐννοεῖτε βέ-  
 βαια, κύριοι, τὸν γηραιὸν κόμητα Βω-  
 ξερβέν... Μάθετε ὅμως ὅτι χθὲς μού  
 ἐπώλησε τὸ ἀξίωμα του.  
 — Βωξερβέν ;... Τὸ ὄνομα αὐτό,  
 κύριε, εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστόν, ὄχι μόνον  
 εἰς τὸ σύνταγμα μας, ἀλλὰ, ὑποθέτω,  
 καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ἀριστοκρατίαν.  
 Συνταγματάρχης μας εἶνε ὁ κύριος μαρ-  
 κῆσιος Σαντριβί εἶνε εἰκοσι ἐτῶν καὶ δὲν  
 σκέπτεται καθόλου νάφισῃ τὴν θέσιν του.  
 — Σὰς βεβαίω, κύριοι, ὅτι δὲν ἐννοῶ  
 τίποτε...  
 ("Ἔπεται συνέχεια")

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ  
 Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

# Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Z'

Ποῖος εἶνε αὐτὸς που φαίνεται ἔτσι κουρασμένος που  
 πηγαίνει σκυφτός καὶ σέρνει με τόσο κόπο τὰ πόδια  
 του ;

Δέν τον γνωρίζετε... Εἶνε ὁ φίλος μας Ἀχιλ-  
 λεύς, καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ κυνήγι.

— Μπᾶ ! καὶ τί ἐγίνε ὅλη ἐκείνη ἡ πόζα που εἶχε  
 ἄτην ἀρχή ;

— Τὴν ἔχασε ὁ κακομοῖρης, γιατί ἐκουράστηκε που  
 μὴν τα ρωτᾶτε !

— Καὶ τὸ τουφέκι του ;

— Τὸ πέταξε για ἰ τον ἐβάραινε.

— Ἀμὴ ὁ σάκκος με τὰ πουλιά ;

— Ποῦ να τον βαστάξῃ !.. Τὸν ἐφορτώθηκαν ἄλλοι  
 ὦμοι, πὶδ γεροὶ ἀπὸ τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ κυττάζετε  
 καὶ τὸ κεφάλι του... πῶς ἐπεσε τὸ κλαδί ἐκεῖνο που  
 εἶχε βάλῃ για φτερό νομίζεις ὅτι ἐκουράσθη καὶ αὐτό...  
 Καὶ ἡ μπότες του ; ὦ, πῶς τον βαραίνουν ἡ μπότες του !  
 Τοῦ φαίνονται σὰν να εἶνε μολύδι, σὰν να ζυγίζουν ἑκα-  
 τὸν ὀκάδες !

Πῶς το μετανοεῖ τώρα ὁ Ἀνδρείος Ἀχιλλεύς, ποῦ  
 ἤθελε καὶ καλά να συνοδεύσῃ τὸν πατέρα του ἔσθὸ κυ-  
 νῆγι. Ἀλλὰ δέν το λέγει δέν καταδέχεται να πῆ ὅτι ἐνίκηθη, ὅτι τὴν ἐπάθε. Ὁ πατέρας του, για να τον  
 τιμωρήσῃ, κάνει πῶς δέν τον βλέπει. Καὶ ὁ κακομοῖρης ὁ Ἀχιλλεύς σέρνεται κούτσα κούτσα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς  
 ἄλλους κυνηγούς. Οὔτε ὁ Λέων δέν τον πλησιάζει πιά. Καὶ τί να τον κάμῃ τέτοιο ψευτοκυνηγό ;

(Συνέχεια προσεχῶς)



Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

## ΑΙ ΝΥΜΦΑΙΑΙ

Ἐξήλθωμεν εἰς μακρινὸν περίπατον  
 κατὰ τὸ σύνηθες, ὁ σοφὸς φίλος μου καὶ  
 ἐγώ. Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν πλησίον  
 μικροῦ ἔλους, τὸ ὅποτον ἐσχηματίζετο  
 ἐντὸς τοῦ λειμῶνος ἀπὸ τὴν ἐκχειλίσιν  
 ρυακίου.

Εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ ἔλους τούτου,  
 ὅπου τὸ ὕδωρ ἦτο ἀρκετὰ βαθύ, πλῆθος  
 μεγάλων καὶ ὠραίων ἀνθέων λευκῶν ἔ-  
 θαλλον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, περικυκλω-  
 μένα ἀπὸ μεγάλα στρογγυλά φύλλα,  
 πράσινα καὶ στιλπνά.

Φαίνεται, ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα εἶχον  
 κινήσῃ τὸν πόθον νεαρῆς χωρικής, ἡ ὁ-  
 ποία, ἀναμφίβλως, τὸ ἐξεφράσθη εἰς τὸν  
 μικρὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος τὴν συνάδευε.  
 Τὸ παιδίον, ἐσκυμμένον παρὰ τὸ χεῖλος  
 τοῦ ἔλους, ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ  
 ἠγωνίζετο εἰς μάτην να φθάσῃ μερικὰ  
 καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἐφοβεῖτο μήπως, δια  
 να τὴν εὐχαριστήσῃ, τὸ παιδίον ἤθελεν  
 ὀλισθήσῃ εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ἐκράτει με ὀ-  
 λην τῆς τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν ἄλλο βρα-  
 χίονα. Αὐτὸ ἐγίνετο, ἐννοεῖται, με πολλὰ

εὐθυμὰ καὶ θορυβῶδη γέλια, ἀπατέλει  
 δὲ πραγματικῶς μιᾶν εἰκόνα χαριτω-  
 μένην.

— Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ το κα-  
 τορθώσουν, εἶπεν ὁ φίλος μου. Αἱ συνε-  
 ταὶ νυμφαῖαι ἐφρόντισαν να εἶνε ἀπομα-  
 κρυσμένοι ἀπὸ τὸ χεῖλος, καὶ οὕτω θὰ  
 ἠμπορέσουν να ἐξακολουθήσουν ἡσύχως  
 τὴν ὠραίαν των ζῶην...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, ἀπήντησα  
 Κ' ἐξηκολούθησamen τὸν δρόμον μας.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, — ὁ ἥλιος πλέ-  
 ον εἶχε δύστη, — διήλθομεν καὶ πάλιν  
 ἀπὸ τὸ ἔλος.

— Κυττάξτε ἐκεῖ ! εἶπα ἐκπληκτός ὁ  
 μικρὸς χωρικός ἐστάθη, φαίνεται, ἰκα-  
 νώτερος ἀφ' ὅτι ἐνομίσαμεν. Οὔτε μί-  
 α νυμφαῖα δέν μένει πλέον εἰς τὴν ἐπιφά-  
 νειαν τοῦ ὕδατος. Ὅα εὔρε τρόπον να  
 τὰς κόψῃ ὄλας.

— Εἶσαι βέβαιος ; ἠρώτησεν ὁ φίλος  
 μου.

— Κρίνω ἐξ ὧων βλέπω.

— Ἴσως δέν βλέπεις καλά... Αὐρί-  
 ον τὸ ἀπόγευμα, ὅταν θὰ ξαναπεράσωμεν  
 ἀπὸ ἐδῶ, ἂν θέλῃς τι ξαν ἀλέμε...

Πραγματικῶς, τὴν ἐπαύριον, ὅταν  
 εὑρέθημεν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἡ  
 ἐπιφάνεια τοῦ ἔλους ἦτο κατεσπαρμένη  
 ἀπὸ νυμφαῖας, ὅπως καὶ κατὰ τὴν στιγ-  
 μὴν τῆς πρώτης μας διελεύσεως. Ὅα ὠρ-  
 κίζετο κανεὶς ὅτι δέν ἔλειπεν οὔτε  
 μία !

— Λοιπόν ; εἶπεν ὁ φίλος μου νομί-  
 ζεις ἀκόμη ὅτι ὁ μικρὸς χωρικός τὰς  
 ἔκοψεν ὄλας ;...

— Καὶ ὅμως χθὲς βράδυ ἡ θέσις ἦτο  
 κενή.

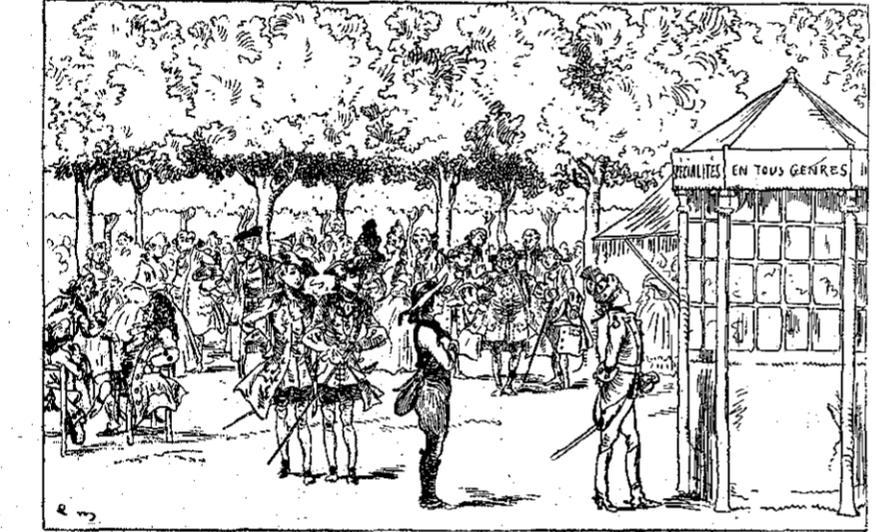
— Φυσικώτατα !

— Πῶς ; φυσικώτατα ;

— Βεβαίως. Διατὶ δυσκολεύεσαι να  
 παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχουν πλάσματα, τὰ  
 ὅποια εἰμποροῦν να κάμνουν ὅτι κάμνεις  
 καὶ σὺ κάθε βράδυ ;

— Τί κάμνω κάθε βράδυ ;

— Ἐπιστρέφεις εἰς τὸ σπίτι σου καὶ  
 λαμβάνεις ὄλα σου τὰ μέτρα δια να διέλ-  
 θης ἡσύχως τὴν νύκτα. Καὶ αἱ νυμφαῖ-  
 αι, βλέπεις, ἔχουν ἔξεις ἀπαραλλάκτους  
 με τὰς ἰδικὰς σου. Ὅταν κλίνῃ ὁ ἥλιος,  
 κάμνουν τὰς προετοιμασίας των δια τὴν  
 νυκτερινὴν ἀποχώρησιν καὶ μόλις δύσῃ



« Τί να πωλοῦν ἐδῶ μέσα ; » (Σελ. 284, στίλ. γ'.)

το τὰ σκάνδαλα, ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαζαν ἡ  
 νέες μῊδες.  
 Ὅταν ὁ Βαλεντίνος εἰσεχώρησεν εἰς  
 τὸ πλῆθος, τὸ θέαμα, τὸ ὅποτον εἶχεν  
 ἔμπρὸς του, τὸν διεσκέδαζε τόσο πολὺ,  
 ὥστε ἐλησημόνησε πρὸς στιγμὴν δια ποῖ-  
 ον σκοπὸν ἐξῆλθεν, ἄφισε κατὰ μέρος τὸ  
 κ ὀ ρ θ ω μ α, καὶ ἄλλο δέν ἔκαμνε παρὰ  
 να βλέπῃ.

Πόσοι ἄνθρωποι, τί μούτρα, τί χαμό-  
 γελα, καὶ τί μορφασμοί !.. Ἐδῶ ἓνας κομ-  
 φεύμενος, με ἰόχρουν φόρεμα καὶ χρυ-  
 σᾶ κομβία ἐκεῖ ἓνας ἄτοπος με τὰ κυρια-  
 κάτικα του, ἀναγνωρίζομενος ἀπὸ τὸ  
 πτυχιδόν ἐκ μουσελίνης περιλαβίον.  
 Να καὶ μία ἑλεεινὴ περούκα μουσικοῦ,  
 με πτωχικὰ ρούχα καὶ μ' ἓνα βιολεὶ ὑπὸ  
 μάλῃς, μεταβαίνοντος να παίξῃ εἰς καμ-  
 μίαν συναναστροφὴν. Ἐκεῖ πέρα ἐστέκε-  
 το ἓνας παχὺς τραπέζιτης, στηριζόμενος  
 μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ χονδρὸν του μπα-  
 τ οῦνι καὶ ἐσφραγιόμενος ἡδονικώτατα τὸ

ριών», ἓνας πλανόδιος ποτοπώλης, ἓνας  
 ξένος, καὶ χίλιοι ἄλλοι διάφοροι τύποι,  
 μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Βαλεντίνος με τὸ  
 κράνος του, με τὰς μπότες του, με τὴ  
 σπάθα του, με τὸ θριαμβευτικόν του ὄ-  
 φος, ἐκύτταζεν ὄλον αὐτὸ τὸ πλῆθος με  
 τὴν ἰδίαν περιέργειαν, με τὴν ὁποίαν ἐ-  
 κυττάζετο καὶ αὐτός. Διότι, οἱ κύριοι  
 ἀξίωματικοὶ τοῦ Βασιλέως δέν συνείθιζον  
 να παρουσιάζονται οὕτω πάνοπλοι, ὡς ὁ  
 θεὸς Ἄρης ὡςεπιτοπλεῖστον, ὅταν ἐπῆ-  
 γαιναν περίπατον, ἐφοροῦσαν πολιτικά,  
 ἀπλοῦν ἐπενδύτην καὶ μεταξίνους περι-  
 κνημίδας. Ἡ παρουσία λοιπὸν τοῦ μι-  
 κροῦ ἐκείνου συνταγματάρχου ἦτο κάμ-  
 ποσον σκανδαλώδης.

Ὁ Γιαννιός, θυσιζόμενος εἰς θαυμα-  
 σμὸν καὶ εἰς ἔκστασιν, παρηκολούθει ἐξ  
 ἀποστάσεως καὶ κατέτρωγε με τοὺς ὀ-  
 φθαλμούς τὸν κύριόν του. — Ὅχι, ποτέ,  
 ποτέ του δέν εἶχεν ἰδῆ τέτοιο λαμπρὸ  
 πρᾶγμα ! ἦτο ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς

ὕπὸ τὸν ὄριζοντα, ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπῆ-  
τι των, δηλαδὴ δύνουν καὶ αὐταί, βυθίζο-  
μεναι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου καὶ ἐγεννήθησαν.  
Ἄλλ' ὅταν τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας φανῆ  
καὶ πάλιν, αἱ νυμφαὶ ἐγκαταλείπουν  
τὴν ὑγράν των κλίνην καὶ ἀνοίγονται  
ἐκ νέου εἰς τὸ φῶς. Οὕτως; ἐξηγεῖται  
πῶς ἡ θέσις χθὲς βράδυ ἦτο κενή, καὶ  
πῶς σήμερον εἶνε πάλιν κατελιγμένη.  
— Πολὺ περίεργον αὐτό... Τὸ βλέπω  
καὶ το πιστεύω, ἀφ' οὗ μού το λέγετε...  
Ἔνα πρᾶγμα ὅμως με φέρει εἰς ἀπορίαν...  
— Τί πρᾶγμα;  
— Δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς  
καὶ παρά πολὺ ἐντριβὴς εἰς τὴν Φυτολο-  
γίαν, διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ κόνις ἐκείνη,  
ἡ ὁποία ἐκχύνεται ἀπὸ τοὺς σ τ ἡ μ ο ν α ς  
τοῦ ἄνθους καὶ ὀνομάζεται γ ὄ ρ ι ς, δέν  
εἰμφορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τῆς πρὸς  
σχηματισμὸν τῶν σπόρων ἢ τῶν καρπῶν,  
παρὰ ἐφ' ὅσον διατηρεῖται ἐντελῶς ξη-  
ρά. Ἐν τούτοις μού λέγετε, ὅτι τὰ ἄνθη  
αὐτὰ διενυκτέρευσαν ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἄλλὰ,  
ἐφ' ὅσον εἰμφορῶ νὰ διακρίνω ἀπὸ ἐδῶ,  
μὴ φαίνεται ὅτι ἡ λεπτή χρυσοκόκκις τῶν  
στημόνων εἶνε τῶσον στεγνὴ, ὡς νὰ μὴν  
ἐθράχη ποτέ.  
— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ φίλος  
μου ἄλλὰ περίμενε μίαν στιγμὴν.  
Λέγων ταῦτα, διηυθύνθη πρὸς τὸ δα-  
σύλλιον, τὸ ὁποῖον εὗρισκετο ἐκεῖ πλη-  
σίον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε, κρα-  
τῶν μίαν βέργαν τὴν ὁποίαν εἶχε κόψῃ.  
Τότε, πλησιάζας τὴν ὄχθην καὶ διευθύ-  
νας τὸ ἄκρον τῆς βέργας πρὸς τὸ ἄνθος,  
τὸ ὁποῖον τὴν προτεραίαν ὁ μικρὸς χωρι-  
κὸς ἤθελε νὰ κόψῃ, ὤθησεν ἐλαφρῶς τὸν  
μίσχον, διὰ ναναγκάσῃ τὸ ἄνθος νὰ  
βυθισθῇ.  
— Κότταξε τώρα, μού εἶπε· βλέπεις  
πῶς συσφίγγονται τὰ πέταλα ὑπὸ τὴν  
πίεσιν τοῦ ὕδατος, ἐφ' ὅσον τὸ ἄνθος βυ-  
θίζεται... Ἐφαρμόζονται τελείως τὸ ἔν  
μας τὸ ἄλλο, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σχη-  
ματίζου ἐν εἶδος θήκης, μίαν πυξίδα ἐ-  
πιμήκη καὶ κλεισμένην ἐρμητικῶς.  
— Λαμπρά.  
— Κότταξε ἀκόμη. Τὸ ἄνθος ἐβυθίσθη  
ὀλωςδιόλου. Τὸ κρατῶ οὕτω ὀλίγας στιγ-  
μάς, διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν τὸ ὕδωρ νὰ εἰσ-  
χωρήσῃ... ἂν εἰμφορῇ τῶντι νὰ εἰσχω-  
ρήσῃ. Ἐπειτα τὸ ἐλευθερώω, ἀποσύρων  
τὴν βέργαν... Κότταξέ το... Ἀναβαίνει,  
ιδού, φθάνει εἰς τὴν ἐπιφανείαν, ἐντελῶς  
κλειστόν... ἀλλὰ, μόλις προβάλλῃ ἀπὸ τὸ  
νερόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ θήκη ἀ-  
νοίγει... ἀνοίγει... ἀνοίξεν ὀλωςδιόλου,  
βλέπεις, καὶ οὐδεμίαν σταγὼν εἰσηλθεν  
ἐντός. Εἰμφορεῖς νὰ βεβαιώθῃς, ὅτι ἡ  
γῆρις εἰμφορὴ στεγνὴ, ὅπως ἦτο καὶ πρῶτα  
καὶ κατὰ συνέπειαν εἶνε εἰς κατάστασιν  
νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τῆς, καθὼς εἶπες  
πρὸ ὀλίγου, πρὸς σχηματισμὸν τῶν σπό-  
ρων, οἱ ὁποῖοι θὰ διαιωνίσουν τὸ φυτὸν...  
Δέν εἶνε ἀπλούστατον;

— Ἀπλούστατον καὶ θαυμαστὸν! ἀ-  
νέκραξεν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ δεξιῶ-  
τερος τεχνίτης, ἔχων ἔστω αὐτὴν τὴν  
φύσιν ὡς πρότυπον, δέν θὰ κατάρθωνε  
νὰ κατασκευάσῃ παρόμοιον ἀριστούργη-  
μα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ θεὸς δημιουργ-  
γὸς τοῦ μηχανισμοῦ τούτου δέν φοβῆ-  
ται τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν ἀνθρώπων!  
— Ὅχι βέβαια!... Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον  
παρτηρήσῃ αὐτὸ πού σου εἰδείξα σήμερον  
εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὰ νερά τοῦ Νεί-  
λου, φέεται ἐν εἶδος νυμφαίας, τὸ ὁποῖον  
ὀνομάζεται λ ω τ ὁ ς. Καὶ ὁ λωτὸς ἐπί-  
σης ἀναφαίνεται καὶ κρύπτεται συγχρό-  
νως μετ' ὁν ἥλιον. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀφιέρω-  
σαν τὸ ἄνθος οὗτο εἰς τὸν ἥλιον, τὸν ὁ-  
ποῖον ἐλάτρευαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁ σ ἰ -  
ρ ἰ δ ο ς, καθὼς καὶ εἰς τὴν γῆν, τὴν σύζυ-  
γον τοῦ ἡλίου, τὴν μεγάλην θεᾶν Ἰ σ ἰ -  
δ α. Ἦτο λοιπὸν ὁ λωτὸς ἱερόν, θεῖον  
ἄνθος διὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγύπτιους.  
— Ἄνθος τῶσον ὄραϊον καὶ ἔχον τοι-  
αύτας θαυμασίας ιδιότητας, δέν ἦτο δυ-  
νατὸν νὰ μὴ καταπλήξῃ τοὺς ἀνθρώπους  
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶπε.  
— Ἄλλὰ καὶ σήμερον, εἶπεν ὁ φίλος  
μου ὡς ἐν ἐπιλόγῳ, ὁ ἐξετάζων τὴν νυμ-  
φαίαν καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ  
ὀχυμασμοῦ, καὶ ὁ νοῦς του αἵρεται αὐ-  
θορμητῶς πρὸς τὸν δημιουργὸν τῶν ἀ-  
νεκδιηγήτων αὐτῶν θαυμασίων!  
**ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ**  
**ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**  
Μονόλογος τοῦ ἀμειβίου Καθολογίου:  
«Νὰ μία λανθασμένη παροιμία: Τὰ παθήμα-  
τα μαθήματα... Ἐπρεπε νὰ λέγουν: Τὰ μα-  
θήματα παθήματα!»  
\* \* \*  
Μεταξὺ συμμαθητῶν:  
Ὁ Α': — Γιατί, Γιῶργο, μού φέρεις αὐ-  
τὰς τὰς ἡμέρας ἐσαι ψυχρῶς;  
Ὁ Β': — Καὶ δέν χαίρεσαι, καίμενε, με τέ-  
τοια ζέση;  
\* \* \*  
Ὁ Μίμης εἶνε πολὺ μαῦρος, καὶ ὁ μόνος του  
πόθος εἶνε νασπρίση.  
Μίαν ἡμέραν ὁ φίλος του Πίπης τοῦ εἶπεν,  
ὅτι καθεὶ φορὰ πού τον βλέπει, τοῦ φαίνεται ὁ-  
σπρότερος.  
— Τότε νὰ ἔρχεσαι δύο φορές τὴν ἡμέρα, τὸ  
σπίτι μου! παρακαλεῖ ὁ Μίμης.  
\* \* \*  
— Πόλι ἐσπασες ἕνα ποτήρι, Φιφί.  
— Δέν το ἔκαμα ἐπιτήδες, μαμμά.  
— Ἐπείρμενα αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν... ὅταν  
σπάξῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, δέν το κάμνει ἐπι-  
τήδες.  
— Με συγχωρεῖς, μαμμά... ἀλλ' ὅταν σπᾶ-  
με ταῦτα διὰ τὴν ὀμείλτην...  
\* \* \*  
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θεοποιήσεως

**ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 75ος**  
Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν  
δημοσιευθησάντων ἐν ταῖς φυλλადίαις  
τῆς «Διαπλάσεως τῶν μὴδῶν Σεπτεμ-  
βρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ  
Δεκεμβρίου 1902.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσ-  
σεται ὁ Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων  
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.  
Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ  
διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμη-  
θευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας  
τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων  
καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους  
τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφά-  
λαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ  
ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους  
τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.  
Βραβεῖα θάπονεμηθῶν τὸ ὄρισμα  
διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ  
ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ Γ' Κεφά-  
λαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1-2. σελ. 10).

**ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»**  
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ὀλίγον αἱ φωτογραφίαι τῶν βρα-  
βευθέντων εἰς τὸν Α' Διαγωνισμὸν τοῦ Σεπτε-  
μβρίου. Σήμερον ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν  
τοῦ Κρητικοῦ Κατάνου. Ἐπιβίβω νὰ λάβω  
μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων  
διὰ νὰ ποτελεσθῇ πλήρως τὸ σύμπλεγμα τῶν ξε-  
σπαθωμένων φίλων μου, τοὺς ὁποῖους καὶ ποῖος  
δέν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσῃ.  
Χαίρω πολὺ, Ἀμαρυλλίς διὰ τὸν σύλλογον  
πού θὰ ἰδρῶσεις, με σκοπὸν νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὴν  
«Διάπλασιν» ἀπόρους. Ὅσον διὰ τὴν ὀνομασίαν,  
νομίζω ὅτι σεῖς θὰ εὐρέσῃ τὴν καταλληλοτέραν.  
Δέν ἐνθυμούμαι ἂν μου ἐξανάστεις αὐτὸ τὸ  
Παιδικὸν Πνεῦμα ὁποῦδὲποτε δέν θὰ το δημο-  
σιεύσω, διότι δέν μου ὀρέσκει πολὺ.  
Νηρηεῖς τοῦ Ἐδδοκοῦ [E] ἀφ' οὗ «ἡ ἀγάπη  
πού μοῦχεῖ εἶνε πολὺ πῶς μεγάλη ἀπὸ τῆ σιω-  
πῆ σου», σὲ συγχωρῶ προθύμως... Ἐπειτα  
ἦσαν καὶ τὰ μαθήματά σου σ' ἐμπόδιζαν...  
Ἄς εἶνε, τώρα νὰ μου γράφῃ συχνὰ τέτοια  
χαριτωμένα γραμματάκια, γὰρ νὰ πέρησιν καὶ εὐ-  
σημα.  
Ἡ ἐπιστολή σου, Συμυρτιακά [EE], μού  
ὑπερήρεσε μ' ἐχαροποίησε δὲ πολὺ ἡ ἀπαφασίς  
σου, τὴν ὁποίαν ἔλαβες κατόπι τῆς συμβουλῆς  
μου. Φαντάζομαι πόσον εὐχαριστιμένοι δὲ εἶνε  
οἱ καλοὶ σου γονεῖς. Ἀμπεῖσαι τὸν Βαλεντι-  
νον διὰ τὰ παθήματά σου; Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφ'  
οὗ ἔκαμα τόσα εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κερκύ.  
Δέν τὸ ἤξευρες ὅτι θὰ εὗρισκε καμμιά μέρα τὸ  
μάστορά σου;  
Χαίρω πού ἔγινες καλά, Ἀντιγόνη. Ἐλεγα  
κ' ἐγὼ: μὰ τί ἔγινεν ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ φίλη  
μου; Τὴν φωτογραφίαν σου τὴν περιμένω ἀνυ-  
πομῶνος, διότι δέν ἐπιθυμῶ νὰ λείψῃ κανεὶς ἀπὸ  
τὸ σύμπλεγμα. Ὅλοι αὐτοὶ που λέγεις, εἶνε συν-  
δρομηταί.  
Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, ὁ ὁποῖος φρα-  
νεῖ, ὅτι ὁ κύριος λόγος πού δέν διακρίνονται ὡς  
ἄλλοτε οἱ φίλοι μας, εἶνε ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ τῶν  
ψευδωνύμων, μού γράφει καὶ τὰ ἐξῆς: «Βλέπω  
συχνὰ ὄραϊα ψευδωνύμα... Ἐν τοιούτων δέν  
ἠδυνάμην εἶχα νὰ λάβω κ' ἐγὼ, ἀλλάσων αὐτὸ  
πού ἔχω; Εὐκολώτατα... ἀλλὰ με αὐτὸ πού  
ἔχω ἐκοπίσασα διὰ νὰ γνωρισθῶ εἰς τὸν κύκλον  
μας, καὶ ἂν το ἀλλάξω πρέπει νὰ γίνω ἀπὸ τὴν  
ἀρχήν, καὶ νὰ καταβάλω νέους κόπους διὰ νὰ  
ἐναγωνισθῶ.» Ἴδου φρόνιμα λόγια.

Ἀπατάσαι, Ἀριστομένη Μεσοήριε, λέγων  
ὅτι δέν ἔχει σημασίαν ἡ ἀπονομή τοῦ Παλλείου  
εἰς φίλους μου. Καὶ ζήρεις διατὶ ἀπατάσαι;  
διότι εἶνε λαθασμένη ἡ πληροφορία σου διὰ  
τὰ παιδιὰ, οἱ ἔφηβοι καὶ αἱ νεανίδες εἶνε συνδρο-  
μηταί μου. Ἄν ἦσαν, βέβαια, ἡ ἴσ' οὐ φυσικῶ-  
τατος, κάθε χρόνον καὶ παντοῦ, εἰς δια τὰ σχο-  
λεῖα, νὰ βραβεύωνται συνδρομηταί μου. Δέν  
εἶνε ὅμως ἔλα τὰ παιδιὰ συνδρομηταί μου, ἀλλὰ  
μόνον τὰ καλλίτερα, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ  
βραβεύσις των, ἡ ὁποία βλέπεις πόσον σημασίαν  
ἔχει.  
Λοιπὸν καὶ ἡ Ἀθῶν Καρδιά, καθὼς σας εἶπα  
θὰ βραβεύσῃ τὰ καλλίτερα τετράδια Μ. Μυστι-  
κῶν που θὰ λάβῃ, διὰ 50 Δελταρίων. Ἄλλὰ δέν  
θὰ τα δώσῃ ἅλα εἰς ἕνα. Εἰς τὸν πρῶτον θὰ  
δώσῃ 30 δελτάρια, εἰς τοὺς δύο δευτέρους ἀνὰ  
15, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τρίτους ἀνὰ 10 (Ἄλλὰ  
τότε πρέπει νὰ δώσῃ 90 Δελτάρια ἐν ὅλῳ). —  
Αὐτο εὐσημα [EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν, (ἐν-  
νοῦ τὴν ἀπὸ 30 Ἰουλίου,) μάθε δὲ δι' ἐνόητα  
ἀμέσως ὅτι ἦτο ἰδικὴ σου καὶ ἡ ἀνώνομος Βρα-  
χεῖα.  
Μὴ με ἀνακαίωσι με ληξεία. φίλε μου Πόιος  
Εἶμαι. Εἰς ὅλους ἐγὼ τώρα ἠρνήθη νὰ δημοσι-  
εύσω παραμοίαις πληροφορίας: τὸ ἀρνοῦμαι καὶ  
εἰς εἶς, μολοντὶ λυποῦμαι πολὺ.  
Πραγματικῶς, ἡ ἀπόφασίς σου μαρτυρεῖ δι'  
μὲ ἀγαπᾷς πολὺ, Ἀρχιλομπούριστὰ. Καὶ  
ἦτο καιρὸς νὰ παύσων αἱ ἐφημερίδες-ἐπιστολαί,  
διότι τὸ ρεῦμα ἐξωχικῶν, παρέσυρε δὲ κατ' αὐ-  
τὰς καὶ ποῖον νομίζεις, τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος!  
Μὲ τὴν διαφοράν δι' αὐτὸ συνέταξε περιοδικὸν  
ἀντὶ ἐφημερίδος! Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ  
ὅτι εἶνε τόπον ἔξυπος ὁ ἴος ἀριθμὸς, ὥστε ἂν  
εἶχα τόπον, καὶ προπάντων ἂν δέν ἐφοδοῦμαι  
τὰς μνημῆσεις, θὰ τον ἐδημοσίεω μὲ δέκα εὐ-  
σημα.  
Δέν ἀντέχω ὅμως... ὄχι, δέν ἀντέχω. Θά-  
ναδημοσιεύσω ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τοῦ Ἐρυθροῦ  
Νέφους αὐτὸν τὸν... Στιγματίζω:  
«Ἐρυθρὸν Νέφος: Προχθές... ἔξ...  
« Ἀγγελοσ Ἀγγερινός: !!  
« Ἄυσις: Ἐρ. Νέφος: Προχθές ἐπῆρα ἔξ  
Εὐσημα.  
« Ἀγγ. Ἀγγερινός: Μπᾶ πού νὰ σε πάρῃ  
ὁ ἄνεμος! »  
Ἡ Τὸ Κεντρὶ δέν μου γράφει, εὐτυχῶς, ἐφημε-  
ρίδα, μού γράφει ὅμως ἐξυπνίστατα πράγματα.  
Παραδείγματα χάριν. «Ἦθελε νὰ βραβεύσῃ τὸ  
καλλίτερον τετράδιον Μ. Μυστικῶν, ἀλλ' εὐρεθεῖς  
εἰς ἀμχανίαν ἐκλογῆς, διότι ἅλα εἶνε ὄραϊα,  
ἀπεφασίσε νὰ τα βραβεύσῃ ἅλα Λοιπὸν, ὅσοι  
τοῦ ἐστὲλαι Μ. Μυστικά, ἂς ὑπάγουν εἰς τὸ  
«Δι-Λάφ» νὰ πάρουν τὸ βραβεῖόν των, δηλαδὴ νὰ  
φάγουν ἕνα γλύτσωμα εἰς τὴν γύλιαν του καὶ διὰ  
λογαριασμοῦ... των. — Ἐπίσης μού γράφει τὸ  
Κεντρὶ δι' ἡμῶν συλλογὴν ποιντικῶν, (ἀρου-  
ραίων τυρῶν, λευκῶν κλπ.) καὶ παρακαλεῖ  
τοὺς φίλους μου νὰ του στείλουν ἂν ἔχουν, ἀλλὰ  
νὰ μὴ ξεχάσων νὰ του στείλουν κατ'... καὶ  
μῖαν γάταν.  
Ἐθνικὴ Γυμν [EE] διὰ τὴν ἐκτάκτως ὄραϊ-  
αν ἐπιστολήν. Σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδωνυμον  
τοῦ μικροῦ σου ἐξαδέλφου. Δέν ἀμφιβάλλω ὅτι  
εἶνε καλὸ παιδί καὶ θὰ διακρίψῃ.  
Καὶ τὸ Μαῦρον Σύνεφο [EEE] μού ἔγραψεν  
ὄραϊατὴν ἐπιστολήν, καὶ συγχρόνως ἀνετίεσε  
τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1903. Ἀπὸ τῶ-  
ρα! Νὰ ἀγάπη!

Κάποιος ἡ κάποις, ἐξ Ἀθηνῶν, εἰς μίαν ρο-  
δίαν κάρταν, μού γράφει καμμιά δεκαριά ψευ-  
δωνύμα πρὸς ἐκλογὴν. Ἄλλ' οὔτε ὄνομα, οὔτε  
τίποτε... Ποῖος εἶνε; (Μέσα εἰς τὸν φά-  
κελλον τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου  
ἕνα παιδί, ὑπῆρχε καὶ μῖα δραχμὴ, διὰ τὴν ἐγ-  
κρίσιν, τοῦ ψευδωνύμου, ὑποτίθει.)  
Ἄγγελο τῆς Ἐδευρίας, τὰ θερμώτατα συλλυ-  
πητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου  
πατρὸς. Ἀνάγκη ὑπομονῆς μεγάλης, διὰ νὰ νάντε-  
χωμεν εἰς τὰ θεινά, διὰ τῶν ὁποίων μᾶς δοκι-

μάζει ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεός. Διαβίβασε τὰ  
συλλυπητήρια μου καὶ εἰς τὰ ἀγαπητὰ σου ἀ-  
δέλφια.  
Μάγκα τῶν Παρισίων, ὄλων τῶν τετραδίων  
τῶν Μ. Μυστικῶν αἱ ἐρωτήσεις εἶνε αἱ αὐταί-  
ἀλλὰ τὴν ποικιλίαν ἀποτελοῦν αἱ ἀπαντήσεις.  
Εἰς ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ ἐσωκλήσῃ γρα-  
ματίζομενον 10 λεπτῶν, σύμφωνα μετ' ὁν Κανον-  
ισμὸν. Ἐν ἰδὲ εἰς τὸ 1ον φύλλον εἶ. ἔ.  
Ἀνθὺλλον τῆς Ἐρήμου, κανένα λόγον δευ-  
ρασειῶν δέν ἔχω ἐναντίον σου. Ἡ συνδρομὴ  
σου ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ καὶ σου ἔστειλα τὴν ἀ-  
πόδειξιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δέν τὴν ἔλαβες. Εἰς  
τὰ κατόπι γραμματά σου ἀνεβάλλα νὰ παντήσω,  
διότι τὸ πρῶτον δέν το εὔρηκα ἀκόμη καὶ δέν ἤ-  
ξευρα ἂν ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς συνδρομῆς  
σου ἢ ἂν ἔγραφες καὶ ἄλλο τίποτε, εἰς τὸ ὅπιον  
ἐζήτησε ἀπάντησιν (καὶ τὰ κατόπι γραμματά δέν  
με διεφώτιζαν περὶ τούτου.) Ὅπωςδὲποτε, μάθε  
ὅτι δέν εἶμαι διόλου θυμωμένη κατ' ἐξου καὶ δι'  
εἰμφορῆς νὰ μου γράφῃ: ἐλεύθερα ὅπως πρῶτα.  
Θὲ σου γράφω καὶ ἰδιαιτέρως

νον Ἀστέρη — τὸ Κεντρὶ πληροφορεῖ τὴν Κο-  
μηλίαδα Κόθθου δι' ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς  
ἕνα θαυμασίον αὐτὸ κομηλοπαράδειον, πού τοῦ  
τὸ ἐστειλεν ὁ θεὸς του ἀπὸ τῆς Ἰσλαδίας — ἡ  
Μαύρη Προσωπιδόφορος προτείνει εἰς τὸ Λευ-  
κὸν Κρίνον νὰ ἀναλλάξων τὰς φωτογραφίας των.  
— τὸ Μαῦρον Σύνεφο ἐρωτᾷ τὸν Φιλόστον Φλα-  
ρίδην εἰς τὸ γνωρίζῃ, δι' ἀνταλλαγῆς δὲ Μ.  
Μυστικῶν θὰ τον βοηθήσῃ νὰ το ἐνθυμῆθῃ — τὸ  
Ἐρυθρὸν Νέφος συγχαίρει τὴν Ἐλιπίδα τῶν  
Δευτεροῦν διὰ τὴν λαμπράν τῆς ἐπιτυχίαν εἰς  
τὰς ἐξετάσεις (ἐπίσης τὴν συγχαίρω κ' ἐγὼ). —  
ὁ Κορασμιδὸς χαίρετὰ τὴν Ὁραϊαν Χαλκί-  
δα — ἡ Ἐσμεράλδα χαίρετὰ τὸ Ἐρυθρὸν Νέ-  
φος, ἀλλὰ δέν του πάει τόση φιλοσοφία — ἡ  
Πικραμένη Καρδοῦλα ἀντασπάζεται τὴν Ἀρρό-  
εσσαρ Θάλασσαν — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον  
πληροφορεῖ τὸν Κλάδον Μουσικῆς δι' ἀκόμη  
ἀναμένει ἐπιστολήν του — ἡ Ἐρημίτις ἀσπά-  
ζεται τὸν Ναυτην τῆς Ναυαρχίδος καὶ τὴν  
Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ τους ἐρωτᾷ τί γί-  
νονται — τὸ Μολδὸν Λαδὲ ἐρωτᾷ τὴν Μελιχρᾶν.  
Ἀκτίνα εἰς τὸ ἐμπνεύσει, καὶ δι' αὐτὸ τοῦ  
ἐξήτησε Μ. Μυστικά; — ἡ Ὑπερήφανη Ἑλ-  
ληνὶς ἀσπάζεται τὴν Ἀνοικιστικὴν Βραδύαν  
καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει ἡ κίθαρα — ὁ Σίρ  
Λα-Φαλονὰζ πληροφορεῖ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὅτι  
εἶνε ἀδύνατον, διότι καὶ αὐτὴ δέν του ἐρενή-  
ρωσε τὸνομά της. — ἡ Κοπηλιτικὴ Κύθρον ἀν-  
τασπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν — Ὁμω-  
ρις ὁ Φιλάμμωτος χαίρετὰ τὸν Δευκὸν Κρίνον —  
ἡ Βροντή τὸν Διδε παρακαλεῖ τὴν συνδρομή-  
τριαν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν 7 Αὐγούστου, εἰς τὸ  
θεάτρον τῆς Χαλκίδος, ἰδοῦσα τὸν πρῶτον Ἀστρο-  
ποταμίτην ἐρώναξε «νὰ ὁ Ἀστροποταμίτης!»  
νὰ τῆς εἰπῇ τὸνομά της, διότι ἐπιθυμῶ πλὴν νὰ  
τὴν μᾶθῃ — τὸ Ἀταβύριον Ρόδου πληροφορεῖ  
τὸν Δουλοῦδι τῆς Καρδίας δι' ἀγαπᾷ πολὺ τὰ κά-  
στανα, καὶ ἂν ἔχη ἄς του στείλῃ.

Μικρὰ Μυστικά, ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλά-  
ξων: ὁ Ἐξοριστὸς Ἑλληὴν μετ' ὁν Ροδοστε-  
φανωμένην Ἀνοικιστικὴν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυ-  
μνασίου — ὁ Χολὸς Διάβολος μετ' ὁν Κοπη-  
λιτικὴν Κόθθου, Ἀθῶν Καρδιᾶν, Ἰσημερι-  
τικῶν τοῦ Κόσμου καὶ Μελεξεδένιο Μπουκε-  
τάκι — τὸ Σηπάλιον Δοξαπατῆ μετ' ὁν Ἐν-  
θυμῶν, Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Μεσημερι-  
τικῶν Ἀκτῆν, Ἀγγελοσ τῆς Ἐτυγίας καὶ  
Ἑλληνα Σημαιοφόρον — ὁ Πίθηκος τοῦ  
Βορῆου μετ' ὁν Τζὸν Μπουλί — ὁ Ἐπι-  
δοφόρος μετ' ὁν Ἀμαρυλλίδα — ἡ Βεατρι-  
κὴ μετ' ὁν Σιωπηλὴν Νύκτα, Πειραιτικὴ Νύκτα  
Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Μελιχρᾶν Ἀκτίνα  
καὶ Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα — ὁ Νουσταλγὸς  
Ἑλληὴν μετ' ὁν Φιλόδοτον Μακεδόνα, Ναυα-  
ρχὸν Καρδιᾶν, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Δαφρο-  
σεφῆ Ναυαρχὸν καὶ Ἀντιγόνην — ὁ Ἰπ-  
ποκόμης τῆς Βραζελόνης μετ' ὁν Νὰν-Δίγγ,  
Ἀμψίγειον τὸν Φιλιππέα, Πειραιτικὸν Καρ-  
χαίριαν, Νηρηίδα τοῦ Ἐδδοκοῦ καὶ Ἀδοῦ-  
δακτον Καλλιτέγνην — ἡ Νερόδα τῶν  
Σπετιῶν μετ' ὁν Ἰτέαν — ἡ Κοπηλιτικὴ  
Κύθρον μετ' ὁν Γλυκὺλαλον Ὀρον, Χαλκὸν  
Ἄστρον, Παλλίγοριαν τοῦ Ἐρπίτου καὶ Ποι-  
μενίδα Μουρῶ — ὁ Χαλκιδεὺς Ἰμμοκοντόρος μετ'  
τὸν Ἀρχικαλαμπουριστὴν καὶ Ζουλέικαν — ἡ  
Ἐσμεράλδα μετ' ὁν Πικραμένην Καρδοῦλαν  
καὶ Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα — τὸ Τρολλό-  
παιδο τῶν Ἀθηνῶν μετ' ὁν Μή μου Ἄπτου,  
Ροδιᾶν Κορηγιεῖδα, Μικρὰν Ἀκανθυλλί-  
δα, Ἀρεμῶνην τῶν Πατησίων καὶ Βουρλο-  
ροκέταν — τὸν Δευκὸν Κρίνον μετ' ὁν Νουσταλ-  
γὸν Ἑλληνα, Φιλόδοτον Μακεδόνα, Ἐδε-  
πιν Ἀλιέα, Τριφύλλι καὶ Θεσσαλικὴν Ἀκτί-  
να — ἡ Ὁρειοπόδος Ψυχὴ μετ' ὁν Ἀμυρᾶν  
Λάμπην, Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Κουκλαδί-  
την, Καραπαιτικὴν καὶ Φιλαγγῶν Ἑλλη-  
να — ἡ Ἀθῶν Καρδιά μετ' ὁν Γλυκίαν Καρδί-  
αν, Γερραϊὰν Καρδιᾶν, Πάλλουσαν Καρδιᾶν,

Περθόσσαν Καρδίαν και Άντιόμορον Καρδίαν — ὁ Βασίλειος τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸ Λουδοῦδι τῆς Καρδίας, Τρελλοπαίδο τῶν Ἀθηναίων, Κορινθιακὸν Ζέφυρον, Μόνωρον καὶ Γυμνάσιον Χίου — ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος μετὰ τὴν Ἐπιμαρμένην, Μάγχαρ τῶν Παρισίων, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἀντιγόνην καὶ Κουσασιμόδον — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακαίου μετὰ τὸ Πορτικονοῦ Κερκίρας, Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης, Ἀπτερον Νίκη, Γλυκύλαρον Ὀνον καὶ Τοιγγαρέλλον — ἡ Ζοφία-Μοῦρλια μετὰ τὴν Δάλιαν, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Κόκκιναν Καπελάκι καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Ἀστέρην τῆς Ἀνατολῆς, Ὑπεριμενέον Ἀέοντα, Ἀπόνα τῆς Ἐρήμου, Ξεριτεμένον Σινωπέα καὶ Κεραμιδογάτον — ἡ Καταρομάλλω μετὰ τὸ Λουδοῦδι τῆς Καρδίας, Δεσποινίδα Παρακράτῃσι καὶ Μή μετὰ λημόναι — ἡ Ροδόχροος Βιολέττα μετὰ τὴν Ξανθὴν Βοσπίδα, Φροῦ-Φροῦ, Διονυσιάδα Πηγῆν καὶ Μαργαριτοφόρον — ὁ Σιδ μετὰ τὸ Τρομοσπῶδον Ἀστέρην καὶ Ἀνατέλλοντα Ἀστέρην — ἡ Ἀνελπιστος Χαρά μετὰ τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Ἄρως τοῦ Παρισίου μετὰ τὴν Ἀμαρυσίδα, Κάμρον Σίλλα, Λευκὸν Διάβολον, Ἀρὸν τοῦ Κάμπου καὶ Λευκὴν Ἀκακίαν — ἡ Διονυσιάς Πηγὴ μετὰ τὴν Ἑσπερίαν Ἀύραν, Ἀύραν τῆς Κερκίρας, Κουσασιμόδον, Ἑσπεριούλα καὶ Καρδιογράφον.

κῶν καὶ ἔφρικα) Πικραμένην Καρδούλαν (ἀρκετὰ εὐαγάγνωστον τὸ δελτάριόν σου, καὶ μὴ ἀνησυχῆς) Τρελλοπαίδο τῶν Ἀθηναίων (τί νὰ γίνῃ! ὡς μικρότερος πρέπει νὰ περιμένῃ; τοὺς μεγαλύτερους) Ρομαντικὴν Καρδίαν (ἡ ἐπιστολή σου ἐστὶν ἀληθής) Ἡρώδις τοῦ Ζαλόγγου ([3E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν) Μολὸν Λαβὲ (τὸ ἔξυρα τὸ ἀνέκδο, οὐκ ἄλλ' αὐτὸ δὲν με ἤμπροσθε νὰ γελᾶω καὶ πάλιν) Ἀύραν τοῦ Πηλίου (καὶ τὰς ἰδέαι, καὶ ἄλλας ὅπως θέλεις: οἱ περισσότεροὶ ἔχουν ἓνα τύπον δι' ἅλα τὰ τετράδια που στέλλουν) Κλεοβούλον τὸν Λίνδιον (ἔστειλα) Ἐπερήσαντ' Ἑλληνίδα (δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω παράπονον, ἀρ' οὐδὲν ἔγραψα: ἐπίσης; καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου ἄχ, αὐτὰ αἱ ἀσολοῖαι!...) Μικρὸν Βιολιστὴν (καλῶς νὰ ἔλθῃς χαίρω πολὺ δι' ἃτα μετὰ γράφεις) Κοσμηλάδα Κύνθου (ἐξυρὼ καὶ ἐγὼ; ἴσως εἶχαν διαβάσῃ τὸ «Μέγα Δόστος» γαλλιστί) Θάμωρον τὸν Φιλαμῶνος (τὸ εἶδος λοιπὸν;) Πλανήτην Ἀφροδίτην (ἔστειλα) Βροτην τὸν Διὸς (πολὺ ἐκτενή; ἡ πληροφῶρία σου ἄλλ' ἀρ' οὐ εἶχες νὰ μου γράψῃς τὸσον καιρὸν, τὴν δημοσιεύω) Ἀναβουρὸν Ρόδου ([3E] διὰ τὰς νέαι: «Διγυμναστικὰς σελίδας» βραβεῖον ἔστειλα) Σιλ-Ἀ-Φαλοῦν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Ἀγροῦστου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές

**ΤΟΜΟΙ**  
**Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

**ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)**

**ΤΟΜΟΙ 14** (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

**ΤΟΜΟΙ 8** (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος

**ΤΟΜΟΣ 1** (ὁ 10ος πληρώσιον νὰ ἔξαναληθῇ) φρ. 10.

**ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)**

**ΤΟΜΟΙ 5**: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελφ. φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6.

**ΤΟΜΟΙ 3**: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδελφ. φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ**  
Αἱ λύσεις δεκατὴ μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου

ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγινώσκοντες, παύεται ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ μου. εἰς φαντασίαν, ὧν ἑκάστη ποιήσῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

**402. Λεξιγράφος.**  
Δύο πόδες ἐνωμένοι.  
Καὶ μ' ἔλ' ἄρθρον χωρισμένα,  
— Ἀπορῶ κ' ἐγὼ διατί,  
— Πόλιν κάμνον πρὸ μικρῆ  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Λογικολογικολογιστοῦ.

**403. Στοιχειώγραφος.**  
Βίλε πὶ καὶ βγάλε μὲ  
Καὶ θὰ ἴδῃς πῶς 'στὴ στιγμή  
Βασιλεὺς τις θὰ χαθῆ  
Καὶ θεὸς θὰ εὐρεθῆ  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ὁμαίως Χαλιβαῖος.

**404. Λένγικα μετὰ Τονογράφου.**  
Λατινικὰς τῆς μυθοποιίας ἐν πρώτοις θὰ εὐρεθῆ. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Ἄνασσα, ἀρχαία, τραγικῆ.

Ἄν ὅμως εἰς ὁμοίωσιν τὸν τόπον, κατεβάσῃς, Γελῶν αὐτοὶ, καὶ σὺ μ' αὐτοὺς ἐλλίπω νὰ γελᾶς.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλείου.  
**405. Λένγικα.**  
Τὸ ἀρσενικὸν μου ὄνομα  
Τὸ θηλυκὸν μου πέτρα  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Σωκράτους Κόνης.  
**406. Πυραμίδες.**  
+ Ὀλοταυροὶ ἀποτελοῦν μέγα πτη-  
\* + \* = Σύνδεσμος [νόν.  
\* \* + \* \* = Πτηνόν.  
\* \* \* + \* \* \* = Πτηνόν.  
\* \* \* + \* \* \* \* = Πτηνόν.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Παλαιῶν Λαοκόωντος.  
**407. Κρυπτογραφικόν.**  
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Στρατηγός.  
2 6 7 4 = Μυθολογικὸν τέρας.  
3 2 7 8 3 = Κάτοικος χώρας τῆς  
4 5 6 7 8 3 = Νῆσος [Ἀσίας.  
5 4 8 3 = Ἰερὸν.  
6 8 7 4 = Τὸ ἔχουν τὰ ζῶα,  
7 8 6 8 5 = Ἄνθος.  
8 7 8 3 = Εὐρίσκαται εἰς τὸ αἶμα  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀρσενίου τοῦ Βασιλέως.  
**408—412. Μαγικὸν Γράμμα.**  
Τῆ ἀνταλλαγῆ ὅσο γραμματικὸν ἑκάστος τῶν κίτῳ λέξων, εἰ ἐνδὲ ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας τῶσά: λέξεις:  
ἰκατῶς, κρᾶνος, Σαῦρος, Σόσσα, κτῆμα.  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Λευκῆς δι' Ἐπιμῶν.  
**413. Χρησιμὸς.**  
α υ ε α ι ο σ ι α ο υ α ι α κ η η  
γ γ κ κ λ μ ν π ρ ρ σ σ σ τ χ χ.  
Τὰ κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν τεθέντα σύμφωνα νὰ παρενθεθοῦν μετὰ τῶν φωνηέντων — τῶν ὀκτωκίων ἢ τάξι μετὰ μεταβληθῆ — οὕτως ὥστε τότε τελεσθῆ χρησμός: ἀπὸ ἐξ λέξεως.  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Παν. Ν. Π. Προσηγοριῶν.  
**414. Φωνηεντολόγον.**  
\* — φων. — ν — λυκ. — τς — ψ κς  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Α. Τ. Μπρόσφορου.  
**415. Γρίφος.**  
400, 100, Μ ροιά, 1 ἦν ἦν ε ἦν  
ἦν ἦν  
Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Γεωρ. Α. Κόρκου.

**ΑΥΣΕΙΣ**  
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐλοῦ 27.

291 Ἰούδας (ἰού, δά.) — 295. Νεκρὸς (ναϊ-Κῶς.) — 296 Ἰστος — σίτος. — 297. Λάρος  
298 ΒΡΙΑΡΕ Ω Σ 299-300 1, Ὁ-  
Ο ΗΕ κρῖνος εἶνε χρῆ-  
μα 2. Μῆτ' μου  
Γ Τ Β τῶς κύκλους τὰ-  
ρατις. 301-308  
Α Ο Ι Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ  
Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ Α τῆς συλλαβῆς ΚΑ  
Κ Υ Κ Ε σχηματίζονται:  
Υ Ω Ε καλῶ, κανεῖο.  
Λ Ν Ψ καπνός, καλός,  
Λ Ι κάρπος. — 308.  
Α Σ ΤΟΜΓΡΙΣ — ΩΚΥ-

**ΠΕΤΗ** (Τῶρα ΟΚᾶ, ΜΥρος, ὙΠερῖον, ΡΕᾶ, ΓΓαλα. ΣΗκούνας.) — 367 Ὁ παῖ, οὐδὲν ἔσει: σὺ μικρὸν. ἀλλὰ μ' ἔγα πάντοτε ἀγαθὸν ἢ κακόν. — 368 Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. — 369 Ὁ ἐπιπέτων νικᾷ.

**ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**  
[Ἡ λέξις ληπτὰ 10, διὰ δι' τοῖς συνδρομικῶς μας ληπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶς 10 λέξις, δηλαδὴ καὶ εἰ ἀκέραια τῶν 10 πληροῦσται ὡς 10 λέξις.]

Πρὸς τὴν ἀνταλλαγῆν γραμματικῶν καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους. — Constantin K-hayaoglous, Adalia (Turquie). (B—62)

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

**ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ**  
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

**ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ**  
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8  
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ**  
Ἐν Ἑλλάδι ληπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15  
**ΓΡΑΦΕΙΟΝ** ἐν Ἀθήναις  
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

**Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1902** **Ἔτος 24<sup>ον</sup>. — Ἀριθ 37**

## Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια τῆς σελ. 283.)

— Ἡμεῖς ὅμως, κύριε, ἐνοουῶμεν πολὺ καλὰ. Ὑπάρχουν εἰς τὸ Παρίσι μερικοὶ φαντασμένοι, ποῦ θέλουν νὰ μας κάμνουν τὸν καμπελοῦ... Ἀλλὰ ἡ δική σας ἀθάνατος, κύριε, ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον. Τὸ λευκὸν λοφίον τῶν Δραγῶνων τοῦ Κονδᾶ καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου δὲν εἶνε στολιδία ἀποκρηστικα. Θὰ πεισθῆτε περὶ τούτου ἀμέσως, καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ σας σωφρονίσῃ.

Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἦτο ἀκριβῶς ἓνας ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος προέβλεπεν εἰς τὸν ὄρθρον τῆς κάπως ζωηρᾶς αὐτῆς συνομιλίας, καὶ μ' ἓνα βλέμμα ἐνόησε περὶ τίνας πρόκειται. Ἐνεύσεν εἰς μερικοὺς ἀστynomικούς κλητῆρας, καὶ ταχέως, ἠσυχῶς καὶ ἀθορύβως, ὁ Βαλεντίνος περιεκυκλώθη καὶ συνελήφθη. Οἱ συλλαβόντες αὐτόν, τὸν ὄβουον ἀρκετὰ βανδύσως πρὸς δρομίσκον, εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ ὁποῖου ἔλαμπεν ἓνα κόκκινον φανάρι. Ἐξακολουθῶν νὰ μὴ ἐνόησ' τίποτε, βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χρηστότητος τοῦ, ὁ φίλος μὸς ἀνίστατο μετὰ ὄλην τὴν δύναμιν, ἐπάλαυνεν, ἠγωνίζετο, ἐφώναζεν ἔξω φρενῶν:

— Ἀφήστέ με!... Ἐἴμαι ὁ βαρῶνος Κερκόζ... ἀπὸ τὸ Κερκόζ τῆς Βρετάνης... Ἐγὼ φαντασμένος;... Μὲ εἶπε φαντασμένον!... Ὅσα μου δώσῃ λόγον γι' αὐτὸ... Ἀφήστέ με, σὰς λέγω... Κάμετέ μου τόπον!... Θέλω νὰ του ζητήσω μονομαχίαν, νὰ του ρίψω τὸ γάντι μου!... Μὰ δὲν θὰ μάφιστε λοιπόν;... Ὅσα σας δείξω ἐγὼ, παλῆ-ἀνθρωποι!... Αὐριο θὰ πάγω νὰ σας καταγγείλω εἰς τὴν Δουκίαν Δεσπρα-νιόλ!...

Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Δουκίσης Δεσπρανιόλ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀστynomικούς κλητῆρας, διότι ἀντὶ νὰ φοβηθοῦν, ἤρχισαν νὰ τραβοῦν μετὰ περισσοτέραν βαναυσότητα τὸν Βαλεντίνον, καὶ χωρὶς νὰ του ἀπαν-

τοῦν διόλου. Ταχέως ἐφθασεν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο μετὰ τὸ κόκκινον φανάρι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀστynomικός σταθμὸς, ὤθησεν μὲσα τὸν Βαλεντίνον, ἐβόησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἔκλεισαν ἀποτόμως τὴν θύραν.

Ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατέφθασε καὶ ὁ Γιαννιὸς, σατισμένος, κατατρομαγμένος, διότι δὲν ἐγνώριζε τί εἶχαν αὐτοὶ μετὰ τὸν κύριόν του, καὶ φοβηθεὶς μήπως ἡ ἐπέμβασις του ἦθ' ἐλεῖ τὴν προσηνῆσιν μᾶλλον κακόν, ἤρξισθη νὰ τον ἀλοουθήσῃ μακρῶθεν ὡς πιστὸς σκύλος. Ἀλλὰ ντράγκ! ἔξωφρα τοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν κατὰμουτρα!... Ἐκάθησεν ἐκεῖ ἀ-



« Καὶ γιὰτί ἔτσι; σκέπτεται ὁ Βαλεντίνος. » (Σελ. 290, στήλ. α'.)

πέσω, ἔχυσεν ὀλίγα δάκρυα, καὶ ἐπερίμενε.

Τί ἀπέγινεν ὁ Βαλεντίνος; Ὁ Βαλεντίνος, διαμικρῶς ὀλογνὸν καὶ ὑβρίζων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστynomικοῦ σταθμοῦ, μίαν τρώγλην σκοτεινοτάτην, ὅπου ὡς μόνην συντροφίαν εἶχεν ἓνα τραπέζι, ἓνα σκαμνὶ καὶ ἓνα λαγῆνι. Ἀ! ἐλησμόνησα τοὺς ποντικούς καὶ τὰς ἀράχνας...

Μερικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸν ἐπεισαν ὅτι δὲν τὴν εἶχε καλὰ... Ἡ φωνὴ τοῦ ἀστynomικοῦ, ὑπαγορευόντος, φαίνεται, πρὸς τὸν γραμματέα, ἔλεγε: — Γκοῦχ! γκοῦχ!... Παράνομος πε-

χεν ἀκούσῃ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, φυλακισθέντες ἐκεῖ ἤσαν διὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐλησμόνησαν εἰς τὴν εἰρκτὴν των. ἐγῆρασαν ἐκεῖ μὲσα ἄσπρισαν τὰ μαλλιά των καὶ ἔπεσαν τὰ δόντια των, χωρὶς νὰ ἴδουν πλέον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας! Ἀπαξ ἐκλείδοντο ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἐκείνης, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς; χαῖρε Παρίσι, χαῖρε δόξα, χαῖρε Κερκόζ!

Ὁ τὸν δυστυχῆ μικρὸν συνταγματάρχην!... Ἐγκατέλειπε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα, καὶ τὴν γλυκαίαν του πατρίδα, καὶ τὸν ἀγαπητόν του κύργον, καὶ τοὺς καλοὺς του φίλους... Ἐτρεψε πρὸς τὴν αἴγλην τῆς αὐλῆς, πρὸς τοὺς θριαμβοῦς, πρὸς τὴν ράβδον τοῦ στρα-